

ΤΟΥ ΝΟΣΤΟΥ Η ΜΕΡΑ

Τοῦ ἄλδρου κόρη
 Κυθρέα παινεμένη,
 Σ' ἀγαπῶ.
 Στὰ σπλάχνα σου κρύβεις
 πραγόντων μου λείψανα.
 Σὲ προσκυνῶ.
 Μνημεῖα τῆς τέχνης
 ξεδίπλωσες τόσα!
 Σὲ θαυμάζω
 τῶν παιδιῶν σου τὸ μόχθο
 ἀπλόχερ' ἀμείβεις.
 Σ' εὐλογῶ.
 Ὁ ἅγιος ποῦ σὲ σκέπει
 τὰ παιδιὰ σου φροντίζει.
 Τὸν τιμῶ.
 Τοὺς διωγμένους θὰ φέρει
 σιμὰ σου καὶ πάλι.
 Τὸ πιστεύω.
 Ἄνοιχτὴ τὴν ἀγκάλη σου νάχεις
 Δροσερὴ νῆαι σὰν πρῶτα.
 Νὰ καρτερεῖ.
 Τὸ θαῦμα ξανά θὲ νὰ γίνει
 Τὸ νερό σου θὰ πιούμε,
 Θὰ τὸ δεῖς.
 Τοῦ νόστου τῆ μέρα
 τὸ κύλισμα τοῦ χρόνου θὰ φέρη.
 Τὸ βλέπω.
 Δροσόλουστη κόρη
 Κυθρέα βλοστημένη.
 Σ' ἀγαπῶ.

Γ. ΚΟΚΗΣ

ΑΦΙΕΡΩΣΙΣ

Στοὺς νεκροὺς τοῦ Πολυτεχνείου

ΕΣΕΙΣ σ' ἐμᾶς
 Ζωὴν Σας μᾶς χαρίσατε
 Τὸ αἷμα τῆς καρδιάς Σας
 Τὴν ἀρκοντιάν σας.

ΕΜΕΙΣ σὲ Σᾶς
 Τὰ φτωχικὰ τραγούδια μας
 Τὰ φκιάρα τῆς καρδιάς μας
 Τὴν ἀρκοντιάν μας.

Ἐσεῖς ποῦ ρίψατε στὴ γῆ
 Τῆς Λευτεριάς τὸ σπόρο
 Στὰ χρόνια τῆς σκλαβιάς
 Ἐσεῖς ποῦ δώσατε ζωὴν
 Μὲ τὸ δικό Σας αἷμα
 Σὲ δέντρο Λευτεριάς.

Ὡ Λευτεριάς φρουροὶ
 Ἐυπνάτε, Λάμπει ὄλ' ἡ γῆ
 Παντοῦ χαρά, φῶς, ἥλιος.
 Θάνατος Σας ζωὴ
 Σὰν ἴσκιοι μεγαλόσωμοι
 Μὲ μιὰ δάδα στὸ χέρι
 Βασίζετε μπροστά
 Ἀθάνατοι Νεκροί!

ΣΤΕΛΙΟΣ ΣΤΥΛΙΑΝΙΔΗΣ

Κυθρέα

ΕΝΑΣ ΒΩΜΟΣ! Τῆς Λευτεριάς καὶ τῆς τιμῆς τῆς
 πατρίδας. Καὶ πάνω σ' αὐτὸν οἱ πάντες καὶ τὰ πάν-
 τα θυσία!

ΣΩΜΑΤΕΙΟ ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΚΥΘΡΕΑ

ΚΥΘΡΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΧΩΡΑ

I. ΦΙΛΙΠΠΙΑΗ

Είς τὴν Κύπρον ἐκτὸς ἀπὸ τοῦς συνοικισμοῦς τῆς Ἐρήμης καὶ τῆς Χαιροκοιτίας τοῦ ἀνάγονται εἰς τὴν Νεολιθικὴν ἐποχὴν, ὑπάρχουν καὶ πολλὰ μνημεῖα καὶ συνοικισμοὶ τῆς Μικηραϊκῆς ἐποχῆς.

Ἀπὸ τοῦ 15ου π.Χ. αἰῶνος ἤρχοντο ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα εἰς Κύπρον δι' ἐμπορικοῦς σκοποῦς καὶ Ἰδρυον ἀποικίας. Ἦτο πολὺ φυσικὸν ὁ φυσικὸς πλοῦτος τῆς Κύπρου, γὰρ δάση καὶ ὁ χαλκὸς νὰ ἐλκύσουν τὴν προσοχὴν τῆς θαλασσινῆς κυριαρχίας τῶν Μικηραίων. Αἱ ἀποικίαι αὐαὶ ἦσαν πυκνότεραι μετὰ τὴν Κάθοδον τῶν Δωριέων.

Κούριον, Ταμασὸς καὶ Πάφος ἦσαν καθαρῶς Κυπριακαὶ πόλεις καὶ κέντρα ἐμπορίου καὶ πολιτισμοῦ.

Ὁ ἥρωας τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου Τεύκρος ὁ Ταλαμάνιος ἔκτισε τὴν Σαλαμίνα καὶ ὁ Ἄγαπήνορας τὴν Νέαν Πάφον. Ἀργότερα ἰδρύθησαν τὸ Κούριον, ἡ Κερύνεια, ἡ Λάπηθος, οἱ Γόλγοι, οἱ Χύτροι καὶ πολλαὶ ἄλλαι καὶ ἐπεκράτησεν τὸ Ἑλληνικὸν πνεῦμα καὶ ὁ ἑλληνικὸς πολιτισμὸς.

Ἡ ἐκλογὴ τῆς θέσεως νέας πολιτείας ἐπῆρπε νὰ ἔχει ὠρισμένα προσόντα: λιμάνι, μερὸ, μεταλλεῖο ἢ καλὴν γῆν. Μιὰ τέτοια τοποθεσία τοῦ συνεκέντρωνε καλὴν γῆν καὶ νερὸ εἶναι τὸ σημεριὸν Παλαίκυθρον. Ἐκεῖ ἦτο ἡ ἐκβολὴ τοῦ σημερινοῦ Κεφαλοδρύσου τῆς Κυθρέας. Ἐκεῖ ἔκτισαν οἱ Ἕλληνες ἀποικοὶ πόλιν ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν Χύτροι, ἐξ οὗ καὶ Παλαίκυθρον. Ἐκτίσαν τὰς κατοικίαις τοὺς σὲ ἄγονο ὕψωμα καὶ τὴν καλὴν γῆν τὴν καλλιεργούσαν. Ἡ πεδιάδα μεγάλῃ, ἡ καρδιὰ νὰ ποῦμε τῆς Μεσαριάς. Σχηματίστηκε ἀπὸ ὕλην τοῦ κουβαλοῦσε ὁ Πεδιάσιος ὅταν ἐπλημμύριζε.

Ἀπὸ τὴν ἀρχικὴν πηγὴν ὁμως οἱ ἄνθρωποι σκάμε-σκάμε ἐφθασαν εἰς τὸ σημεῖον τοῦ δρίσκειται ὁ σημερινὸς Κεφαλοδρύσος τῆς Κυθρέας, ὁ μεγαλύτερος τῆς Κύπρου.

Ἔτσι ἡ στενὴ κοιλάδα τοῦ ἀρδεύει πλατύνει σιγὰ-σιγὰ καὶ καλύπτει ἡ ἀρδεύσεις αὐτὴ μιὰ ἀπόσταση 5—6 μίλια.

Περίχωρα εἶναι ἡ Χρυσίδα, ἡ Βώνη, τὸ Μπέγκιοβου, ἡ Ἐπιχώ, τὸ Ἐξω Μετόχι, τὸ Νέον Χωρίον, τὸ Τραχώνι καὶ τὸ Παλαίκυθρον. Ἀπὸ αὐτὰ ἡ Κυθρέα, ἡ Χρυσίδα, ἡ Βώνη καὶ τὸ Τραχώνι ἦταν ἀμιγῶς ἑλληνικά. Τὸ Μπέγκιοβου καὶ ἡ Ἐπιχώ ἀμιγῶς τουρκικά καὶ τὸ Νέον Χωρίον καὶ Παλαίκυθρον μὲ μικρὰς τουρκικὰς μειονότητες.

Σήμερον σ' ὅλα αὐτὰ τὰ χωριά ὑπάρχει διασωληνωμένον κατ' οἶκον πότισμον νερὸ καὶ αὐλάκια δι' ἀρδεύσιν. Βέβαια τὸ νερὸ τοῦ Κεφαλοδρύσου ἠκρωτηριάσθη μεγάλως ὅταν οἱ Ἄγγλοι μὲ κάλυψιν τοῦ στρατοῦ κατὰ τὸν ἀπελευθερωτικὸν ἀγῶνα 55—59 πῆραν ἀρκετὴν ποσότητα δι' ὕδρευσιν 14 χωρίων τῆς Μεσαριάς, ἰδίως διὰ νὰ εὐχαριστήσουν πολλὰ Τουρκοχώρια. Ἀπὸ τὴν Κυθρέα μέχρι τὸ Λευκόνοικον ὑπάρχουν ἐνωῖα ἀμιγῆ τοιαῦτα. Μπέγκιοβου, Ἐπιχώ, Πέτρα τοῦ Διγενῆ, Κουροῦ Μοναστήρι, Τζιάδος, Καλλιθάκια, Κορνόκητος, Κνώδαρα καὶ Ψιλλάτο. Σ' αὐτὰ πρέπει νὰ προσθέσουμε καὶ τὴν Μόρα τοῦ εἶναι νοτίως τοῦ Ἐξω Μετοχίου. Πρὶν διασωληνωθῆ νερὸ ἀπὸ τὸν Κεφαλοδρύσον στὲς πολυαμβρίες πῆγαινε τὸ νερὸ μέχρι τὴν Ἀγκαστίνα γιὰ πότισμα σιταριῶν.

Τὸ πλοῦσιον αὐτὸ προνόμιον μὲ τὸ ὁποῖον ἐπρωικίσθη ἡ Κυθρέα μὲ πότισμα περιβάλλια καὶ χωράφια ἦτο ἀρκετὰ οὐσιώδες διὰ τὴν παραγωγὴν λαχανικῶν, φρούτων καὶ ἔλαιῶν καὶ εἰς μικρὰν κλίμακα σιταριοῦ.

Ἐκεῖνο ὁμως τοῦ ἔθεσε τὴν Κυθρέαν εἰς πολὺ ἐπίζηλον καὶ πλεονεκτικὴν θέσιν, ὑπεράνω ὅλων τῶν πόλεων τῆς Κύπρου ἦσαν οἱ ἀλευρόμυλοι. Ἐπειδὴ ἡ ἀρχὴ τῆς πηγῆς ἦτο ἀρκετὰ ψηλὰ σὲ κάθε λίγην ἀπόστασιν ὅπου ὑπῆρχε ἰκανὴ ὑδατόπτωσης ἴδρουν νερόμυλο.

Ὁ πρώτος και καλύτερος πήρε τὸ ἔνομα μύλος τοῦ Κεφαλοβρύσου, ἐπειδὴ τὸν γύριζε ὄλο τὸ νερό· γύριζε δύο μυλόπετρες, ἓνα γιὰ σιτάρι και ἓνα γιὰ κριθάρι. Σὲ δύο σημεία χωριζόταν τὸ νερό και πάλι ἔσμιγε.

Ὅλοι οἱ ἀλευρόμυλοι ἦσαν 32, κατάλογον τῶν ὁποίων ἔχει ὁ κ. Πέτρος Στυλιανού. Πήρε λεπτομερεῖς πληροφορίες γιὰ τὸν καθένα ἀπὸ τὸν θεῖον τοῦ ποῦ ἤξερε καλά γιὰτὶ εἶχε τὴν περιέργειαν νὰ τοὺς γυρίσει ὄλους.

Στὸν κάθε μύλον ἠργάζοντο δύο μυλωνάδες. Ὁ ἓνας πήγαινε ἔξω ἀπὸ τὸ χωριὸ νὰ παραλάβῃ πελάτες (ἀπαλάτες) ποῦ ἤρχοντο νὰ λένουν μὲ τὰ γαϊδούρια τους φορτωμένα. Ὁ ἄλλος διηύθυνε τὴν δουλειάν. Κοιμόνιζε ἀναλόγως τῆς δυνάμεως τοῦ νεροῦ νὰ βγαίνῃ φιλό τὸ ἀλεύρι ἢ χοντρό.

Ἰπῆρχε και ἓνας δυὸ σὲ ὄλο τὸ χωριὸ ποῦ «χάρασσαν» τὲς μυλόπετρες, δηλαδὴ τοὺς ἔκαναν δόντια μὲ σιδερένιο ἐργαλεῖο «μυλοχαράγιο».

Μὲ τὸν καιρὸ οἱ Κυθρεῶτες ἔμαθαν νὰ κάνουν τὸ ἐμπόριον τοῦ ἀλευριοῦ. Στὴν ἀρχὴν μὲ τὰ γαϊδούρια ὕστερα μὲ ἀμάξια. Ὁ παπτοῦς μου ἔπαιρνε μὲ γαϊδούρια ἀλεύρι στὴν Λεμεσό και ἄλλοι βέβαια. Ἐκκουράζονταν και ἐκεῖνοι και τὰ ζῶα τους στὸν σταθμὸν τῆς Σκαρίνου ὅπου εἶχε ξενώνα και σταύλους γιὰ τὰ ζῶα.

Βέβαια μὲ τὰ ἀμάξια γινόταν πολλὴ δουλειά και μάλιστα «τὰ διπλά» δηλαδὴ μὲ δύο μούλες. Οἱ κκερατζήδες πήγαιναν στὰ χωριά τῆς Μεσσαρίας, ἀγόραζαν τὸ σιτάρι, τὸ κοσκίνιζαν οἱ γυναῖκες τους και τὸ ἔπλεναν, ἔτσι ζούσαν πολλές οἰκογένειες.

Ἄν ζούσαν 40—50 μυλωνάδες και 40—50 οἰκογένειες κκερατζήδες ἔτσι ἦταν ἓνας καλὸς πόρος ζωῆς ποῦ προσετίθετο και μὲ τὰ ἀγροτικὰ τους εἰσδήματα.

Πρὶν 40—50 χρόνια ἡ δουλειά τῶν ἀλευρομύλων ἄρχισε νὰ λιγοστεύῃ γιὰτὶ εἰς ὄλας τὰς πόλεις και τὰ ἀγροτικὰ κέντρα ἄρχισαν νὰ ἰδρύνονται μηχανοκίνητοι ἀλευρόμυλοι. Σιγά-σιγά οἱ περισσότεροι χάλασαν και εἶναι ζήτημα ἂν πρὸ τῆς εἰσβολῆς λειτουργοῦσαν 2—3.

Ὁ ἀλευρόμυλος τοῦ Κεφαλοβρύσου τελευταίως ἠγοράσθη ἀπὸ τοὺς ἀδελφοὺς Χρηστίδη, τὸν ἔκαναν κυλινδρόμυλον ποῦ λειτουργοῦσε μὲ ἠλεκτρισμόν. Εἶχαν τρία μεγάλα αὐτοκίνητα ποῦ κουβαλοῦσαν τὸ σιτάρι και μετέφεραν τὸ ἀλεύρι σὲ πολλὰ κέντρα. Οἱ Τούρκοι βρῆκαν στὶς ἀποθήκας ἄρκετὰ ἀλεύρια και κολλοτέρασον ἄρκετὸ καιρό.

Ἐνα ἀστειὸ ποῦ μᾶς εἶπε ὁ ἀείμνηστος δάσκαλός μας Παπὰ Μιλτιάδης: Κατηγοροῦν παιδιὰ μου ἀδίκως τοὺς μυλωνάδες πὼς εἶναι κλέφτες, δηλαδὴ πὼς ἔκλεφταν ἀλεύρι ἀπὸ τοὺς χωρικοὺς. Αὐτὸ δὲν εἶναι σωστὸ. Οἱ μυλωνάδες εἶναι πονόψυχοι και λυποῦνται τὰ ζῶα ποῦ τὰ βαρυνόρτωναν οἱ χωρικοὶ και τοὺς ἀλάφρωναν λίγο τὸ γομάρι.

Ἐἔχασα νὰ ἀναφέρω πὼς ἓνας μύλος στὰ τελευταῖα χρόνια ἄλεθε ἄλας, ἄλλος γύψον και ἡ «φάπρικα» ξεκόκκιζε βαμβάκι.

Ὅλας οἱ οἰκογένειες τῆς Κυθρέας σχεδὸν εἶχαν τὸν φούρνον τους και ζύμωναν στὸ σπίτι τους. Μέσα στὴν προίκα τῆς νύφης ἦταν ἡ γούρνα και τὸ γουρνί. Μόνον ἓνας φαρμάς ζοῦσε στὴν Κυθρέα μὲ λίγη δουλειά. Στὰ τελευταῖα χρόνια ὄμως πολλὰ φαρμά μᾶς ἐρχόνταν ἀπὸ τὴν Λευκωσία μὲ τὰ αὐτοκίνητα. Ὅλοι οἱ μπαοκκάληδες παράγγελαν στοὺς σιωφέρηδες ὀρισμένον ἀριθμὸν φαρμιῶν ἀναλόγως τῶν πελατῶν ποῦ εἶχαν.

Γιὰ τὰ ψιτὰ και τὲς φλαοῦνες ὄσοι δὲν εἶχαν φούρνους πήγαινον σὲ κανένα γειτονικό.

ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑ ΣΤΗΝ ΚΥΠΡΟ*

Η πνοή του ηρακικού ημισιού. Άλλοι ιστοί οι κατοικοί, παρά τη συμφορά. Ξεμφάνης ή αναδημιουργία του

«Μια επιστολή θ' αναζητεί σήμερα η στήλη αυτή. Αναφέρεται σ' ένα προσκυνήμα και περιλαμβάνει το ποίημα τραγούδι από το «Θυμολόγιό του». Ταυτοχρόνως είναι μια φωνή θαυμασμού και κραυγή διαμαρτυρίας. Και όλα αυτά μαζί συνθέτουν ένα συνίστασμα της ανεξαρτησίας και της καθ' ύλην ελευθερίας».

Η επιστολή είναι μία άνωφωρα στην Κύπρο. Αφορμή τή προσκυνήμα. Αλλά το θρησκό τραγούδι, όπως ονομάζεται, κολιβαί στην επιστολή, γίνεται θινός και άλλος. Υπάρκονται στους αδέρφες από τον ελληνικό νότο και καλύτερα κβθεί ελληνική γωνιά με τό επικολυμικό του ζήσανια. Έπος για τους ηρωες και τους μαρτυρες και αυγαυημικό άνωφωρα της ψυχής για τον πόνο και τους ανθρώπους είναι το τραγούδι αυτό. Αναφέλλεται, πώς μία επιστολή του Συνδέσμου Φίλων Ελλάς - Κύπρου που γράφει:

«Κάθε χρόνο, μετά τη θαυλική πόρεια προς την Αμμόκωστο, πού στάθηκε αφορμή να θρωθεί ο Σύνδεσμος μας, έχουμε καθιερώσει τό ταξίδι προσκυνήμα στην Κύπρο μας. Μία ομάδα από 45 μέλη, 4 φίλοι με ήσασ Νοεμβρίου, θρωθίκα έεί, όπου οι αδέρφες μετ' Κύπριου προχωρούν με ενότητα και με θέληση με μία θαυμαστή ανωφωρμία, πάνω από τό έρημια πού άφους ή τοπική έλαβολή, από τις συμφορές τους, νεκρούς και τους πόρους πόνους».

Και κάτι από τό πρώτο που θα ζητήσει με πάθος να πληροφορηθεί ο άνωφωρα της επιστολής, είναι ή σωματική εικόνα πού έρχεται πάνω, αλλά και αίσιοδοξία. Είναι και ένα ποικίμο ρεπορτάζ, αλλά και σάν έκφραση χαλιόθινος θέλησης για την έπιθιαση. Μένει κατόπιν ήσασ, ό άνωφωρα από την ένταση της ζωής σε κάθε τομέα, οικονομικό, πολιτικό, πνευστικό, εκπαιδευτικό, πνευματικό, αθλοπαιχνήματα... Και αναφέλλει ή σπικαίση με τό παραπάνω, με ήσασ τό σόσ έθνος τον πρώτο χρόνο την τραγούδια, τις άπειρες σκηνές, τις σπεύσεις, την έπιθιαση, την άβλια ζωή, μένους έθωμίζου. Έκτός από τό υπολήματα, άκδη, σε μαρτυρικός καταλλογός, όλα έχουν άποκατασθεί. Και ή προσπάθεια συνεχίζεται. Ήθεσασ, οι πρόσφυγες πού καλούνται να κατοικήσουν στα άφωρα σπείρα πού τους χέλει ή κού έρημια - έθνος από ή έσάβλια κοιλιά στη Λευκωσία - αναδημιουργείται τό σπείρα πού έθρσαν, και με μιση, κερνά άφωρα τις άφωρες τους, μέτ' έγ' αταστάσεις. Αλλά κωνεί, βέν έλναι πού, να μνή, πιστεύει ότι μια μέρα θ' άνωφωθεί να έπιστρέψει στη γωνιά του και ότι στα άφωρα νέα σπείρα θα έρθουν νέοι άνθρωποι, νέες οικογένεις, πού θα δημιουργηθούν, να στήσουν τό νεοκονικό τους. Η ζωή δέν σταματά. Προχέει...».

Όλο συγκίνητο και παλιό είναι ή λέξησ, προς έλα, για πνευστή φωνή με πάντα νέα, σά έ είναι άβιατα μνήματα. Όμως κάθε τόσο είναι και ένα άναβύστασμα στην ιστορική πόρεια και στις έντασεις του έθνους, πάνω από τις και κάτω κούετο, πάνω σάν έπαι

μονικό προσκυνήμα, πού καλεί στην προσφορά και τη θυσία πού φρονιμαίται και προδύματαίται μαζί. Είναι ή έσάβλια, ή μεταλήρη στο προσκυνήμα: «Στό φυλακισμένο μνήματα, με τόλοσμο άφωρα μία φωνή τους έθνους τον ήρωον με άνθή, προσευχήκαμε, ψάλλαμε τον ήμνο της ελευθερίας, και θρωθίκαμε τους σίγους της Χρωσθήης Ζητίας». Σάν μνήα, τό πού κλώμα κι άσάβλη κι από τό κωχίθω σάν έλληνίδα...».

Σ είναι ό τόπος πού κάθε έλληνας, άφίλντα προσκυνήμα, όσως και τους τάφους στο άφωρα με κροταφείο της ΕΑΑΗΚ, όσως αναπαύονται τα παιδιά από την Ελλάδα πού θρωθίστηκαν για την Κύπρο. Οι ποτεροι τάφοι είναι άνωφωρα στην στρατιωτών. Δέν στάθηκε δυνατό να άνωφωριστεί ή ταυτότητα τους μέτ' αθή Λευκωσία. Πούς κωνές θρωθόν στο έλασάτρια τους κωνές να θρωθίκαμε πού θρωκονταί...

Συγκίνητο και τό προσκυνήμα μας στο έθνος, στην ηρώεση κωρομφο το έθνος, όσως αναπαύεται για πάντα ή έθνωφής, Πάκαριος... Στην καλή άφωρεσική οι κωνές, τόσ γυμνασίων, σωματιών μας, έβείαν την Περγαμηνή με τις περίπου 200.000 άνωφωρες. Κύπριου πρόσφυγών πού ζητούν από τό Ηνωμένο Έθνη την έπιθιαση τους, όσως έπίτα τους, τη άφωρησική της Κύπρου. Η Περγαμηνή αυτή, ιστορικό ντοκουμέντο, είναι σε τρία σπείρα. Ένα για να φιλώται, ένα για να δοθεί στην ΟΗΕ και έπί στην κούεθρηση των Ηνωμένων Πολιτειών. Κραυγή ό έσίου, έπιθιαση, άφωρεσική έθνος γεννίου λαού για άποκατάσταση και ελευθερία...».

Αλλά τά μέλη του Συνδέσμου, πού έγραψαν την όλο συγκίνηση και παλιό επιστολή, όσθινου άνωφωρητή να έχουθεί έκφραση ή φωνή της ψυχής και της καρδιάς της Κύπρου. Είναι προσέλας την ώφωρησική ή Κύπρου. Τά πάντα γυρω κώνου Ελλάδα, οι φωνές των άνωφωρητών, τό μνησία με τό ποικίμο έρώμια από τό ιστορικό χρόνια όσ' τα σήμερα, ή γλώσσα, οι παραδόσεις, ή θρωκεία, τά πάντα. Πούς μπορεί να άνωφωθεί την κωρομφο έλληνοκότητα; Πό συγκίνητο δώδει για αήτην τό Μνησίο του έθνικού άφωρα πού θα μνησισμός ή γυναικόφής κ. Παμπακοστόμου. Ένά άνωφωρητή και νέους τα Άγια Άγιον, όσως τις προσέλας, Μους τους άφωρες πού κωρομφο έσώ για την ελευθερία. Από τό σπείρα πού ήρε τό ζώη των έρωτικών κωρομφοσών μας όσ' τις πού μνήες λειτουργεί. Όλα τό διαλάτα με ίσο έθλο ό έθνος κώνους και τό περιέλας στην Ιστορία...».

Ο αντίλογος, φλογερός κι έπιθιασ, έδωθα από τον κ. Πέτρο Σωματού, σπείρα πού Σωματιών «έλεέθω Κούερα σε μετ' αλήτη πού κωνών τον μέλιον του Συνδέσμου στη Λευκωσία: «...Κι αν δέν γωναιόμαστε, έίτε, έσασ κ' αν έθες, κατά τον ποιητή, με άφωρησική οι τομείσους, τά προχέουμε μνήματα, πάντα σπείρα. Όλα από τό σπείρα και τό κωνές κ' άνωφωρησική σε σπείρασ ό έθνος, πάντα στην ψυχή και στο πνεύμα».

* Σε πρόσφατη έκδοση της έφημ. «Μακεδονία» Θεσσαλονίκη ό λαμπρός λογοτέχνης συνεργάτης της έφημερίδας κ. Χρήστος Λαμπρινός, με άφωρησική έπιστολή πού του στάλλη από τη Θεσσαλονίκη έγραψε τό πιο πάνω άρθρο με τον τίτλο «Προσκυνήμα στην Κύπρο», πού αναφέρεται και στο Σωματιό μας. [Π. ΣΤΥΛ.]